

Момичето с оранжевата рокля

Беше началото на декември. Снегът бе превзел целия училищен двор. Бяха минали почти три месеца от началото на учебната година, а аз за първи път щях да вляза в класната стая. Сам, без помощ от друг учител – аз и учениците пред мен. Не познавах още никого в това училище освен директора, който ми даде възможност да поема занималнята в един първи клас.

Стоях пред вратата, чакайки учителката да приключи последния час и аз да поема групата след това. Звънецът би. Вратата се отвори и пред мен се появи усмихната жена, с дяволити пламъчета в очите.

– Хайде! Всичките са твои! Чакай те вътре. Да видим дали ще се справиш! – каза учителката и изчезна в тълпата, която се пръсна из коридора.

Пристъпих плахо в стаята. Затворих зад себе си вратата и видях сякаш хиляди очи, които се впиха в мен – преценяващи, очакващи, любопитни, блуждаещи, търсещи, игриви, неспокойни...

Не можех да мръдна от мястото си. От устата ми дори не се отрони поздрав. Аз мълчах, мълчаха и те. Минаваха секунди, но в главата ми бяха като часове. Точно когато мислех, че сърцето ми вече ще се пръсне от напрежение, видях как едно момиче става от мястото си. Тя бе толкова малка и нежна, със сплетена на плитка дълга черна коса. Облечена с оранжева рокля се открояваше от целия клас. Приблужи до мен и хвана ръката ми. Дръпна ме, за да се наведе към нея и тихо прошепна в ухото ми:

– Ще ти покажа какво правят учителите! Аз ще съм твоят помощник!

След това ме заведе до бюрото и ме сложи да седна. Сляпо се подчинявах на всичко това, защото чувствах нейната сила, а тя ме изпълваше със сигурност. Попита ме за името ми и след като ѝ го казах, тя застана в средата на подиума, погледна учениците и ме представи:

– Това е г-н Ангелов и от днес ще бъде с нас в занималнята.

Говореше бавно, ясно, спокойно. Изключително силно владееше вниманието на съучениците си, а те я слушаха с интерес. Разказа им за това колко ще им е забавно с мен, понеже съм млад. Обеща им дни, изпълнени с игри на двора, много музика, танци, интересни книги, които ще прочетем заедно. Дори това, че ще пишем диктовки и ще решаваме много задачи, за да бъдат всички умни, а класът да бъде първенец в училището. Нарисува им един вълшебен, приказен свят, който аз трябваше да изградя.

Една своеобразна утопия, подчинена на вярата в това, че училището трябва да е като дом, семейство, в което всичко тече гладко и в което ежедневно се случват чудеса.

Слушайки нейните думи, се вдъхновявах от това колко значим може да бъде един учител, но и се плаших от отговорността, която поемам пред всички тези малки деца. Точно тогава момичето с оранжевата рокля се обърна към мен, погледна ме толкова пронизващо, че ми се стори, че изследва цялата ми душа, и ме попита:

– Нали няма да ни изоставите както направи другият учител?!

Знаех, че нямам право да я предам. Нямах право да се откажа, щом съм сложил ръцете на ралото. И останах...

Споменът за момичето в оранжевата рокля не ме остави през всичките ми години в училище. Държеше ме за ръка, когато измислих песничка за дете, което измръзваше на двора. Беше с мен, когато поех първата си предучилищна група и превърнах стария физкултурен салон в класна стая с място за учене, кът за почивка, място за игри, театрална сцена. Когато превзех мазето в училище и го направих център за забавления за учениците, в който учехме песни и правихме всичките си партита: коледно, великденско, за начало и край на учебната година, рождени дни. Тя бе с мен на всяка екскурзия и зелено училище, когато разкривах тайните на нашата история, когато играехме, когато плувахме. Придружаваше ме в тъмнината на нощта, когато с най-палавите ученици излизахме да гледаме звездното небе, да помълчим и помечтаем, спрели за миг в тишината.

Когато измислях нова приказка за лека нощ за децата, които заспиваха последни, тя заспиваше след мен и ме водеше в съня ми към следващото предизвикателство в това да съм учител, което трябваше да преодолея, защото някога ѝ бях обещал.

Благодаря ти, че повярва в мен и ми помогна да стана истински учител!

Втора награда в конкурса „Защо съм учител“

Автор: Симеон Ангелов

Начален учител, учител по музика в

119 СУ „Академик Михаил Арнаудов“, град София